

[Tinning]

vi sende tilbage, for vi kan jo ikke klare hvad som helst.

Til sidst skal jeg sige, at jeg gerne vil diskutere med justitsministeren, hvad det var, han nævnte om udvalgsarbejdet. Jeg synes, det er en unødigt omvej at diskutere med hr. Hagen Hagensen.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu synes jeg, hr. Ole Espersen snakker udenom, når han kritiserer SF og mig for ikke at have taget stilling nok til, hvem det så er, der er mest i nød, og hvem det er, Danmark skal modtage.

Det, vi har diskuteret den seneste times tid, er, efter hvilke regler Danmark nu kan afvise og udvise, og at vi med de regler, der nu bliver vedtaget om afvisning og udvisning, vil kunne risikere at afvise og udvise en lang række mennesker til steder, hvor de kan blive forfulgt.

Vi har i Socialistisk Folkeparti haft tillid til, at Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet var i stand til at fortælle os andre, hvem det var vigtigt at Danmark gav asyl, og hvem Danmark med god samvittighed kunne nægte adgang til asyl. Det har været en trykthedssituation for os, og det troede jeg egentlig også var det, som det store flertal her i Folketinget gik ind for.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes, det er en mærkelig debatform, vi har herinde. Det er ikke, fordi jeg hører til blandt de ordførere, der kommer på 1 time eller 1½ time efter, at vi er startet, men de korte bemærkninger her retter sig jo ikke til den ordfører, der lige har haft ordet forinden, men på kryds og tværs af partierne og om ting, der springer op og ned i talerrækken, og meget af det minder faktisk også om udvalgsbehandling. Vi har siddet i udvalget og tygget disse sager igennem, og jeg må give justitsministeren fuldستændig ret, når han siger, at han har svaret udførligt på alle de spørgsmål, der er blevet stillet.

Det er heller ikke så let, når udvalgsbehandlingen strækker sig over mange dage og tager aften- og nattetimer med i brug, og når der er partier, der har svært ved at stille mandskab til at være til stede, men kommer ind på et tidspunkt, hvor dele af debatten

faktisk er overstået, og så må man begynde forfra.

Det er heller ikke let, hvis der indimellem mangler vilje til at forstå de beskeder, der bliver givet, for jeg synes, mange af de svar, der er givet, er så soleklare, at vi nu er nået til den fase, hvor de politiske partier må rejse sig op og sige ja eller nej til de forslag, der ligger på bordet. Der kan ikke længere være tale om uklareheder.

Selv om der er tale om meget udviklede regler, har vi brugt dage på at endevende det, og nu kommer vi så ind i en meget spændende, selvfølgelig, men også meget filosofisk præget diskussion om prioriteringer, om folk, der er mere eller mindre i nød, og hvordan vi kan definere det, og om vi som et lille land og som politikere i et lille land har ansvar for prioriteringer.

Selvfølgelig har vi det. Vi må også prioritere vores ulandsbistand, og vi har dog haft bred opbakning til, at dér skal vi søge at hjælpe de lande, der er mest i nød. På det område har vi et fattigdomskriterium. Jamen så lad os også prøve her at enes om et kriterium, som kommer til veje, når vi prioriterer.

Jeg synes også, man må fastslå, at vi drøfter to forskellige ting, når vi prøver at finde ud af FN-Flygtningehøjkommissariatets holdning til de forskellige procedurer. Der er proceduren vedrørende afvisning af folk, som kommer rejsende ind fra et land, som ikke er deres hjemland, og så er der hele asylansøgningsproceduren, hele den fase.

Som jeg læser de rekommandationer – som er anbefalinger, der ikke er bindende, men som vi bør prøve på at følge – retter de sig mod og er skrevet oprindeligt med henblik på den situation, der opstår, når asylansøgere henvender sig til Danmark indrejsende direkte fra de lande, hvor de er i nød – hvordan vi så end vil definere det begreb.

Passer den situation på det, som vi har set i august og september for Danmarks vedkommende? Det mener jeg ikke, for dér har vi set folk, der er rejst ind fra andre lande, hvor de i forvejen havde ophold, og hvor de befandt sig i det, som vi med stor flid har forsøgt at få defineret som en »faktisk trykthedssituation«, og igen og igen har ministeren og andre i udvalget helt klart besvaret, hvordan vi definerer det.

Jeg mener derfor også, at en masse af de anklager og påstande, som verserer – hr. Ha-